

Τὸν Ὀλυμπον ἀνέπλασε παρὰ τῇ κοινῳνίᾳ,
Καὶ ἐκ δευτέρου τοὺς Θεοὺς δημιουργεῖ ἡ Μοῦσα.

Ἀλλὰ τοὺς ἔπλασε πολὺ, πᾶρα πολὺ φράσεις,
Καὶ ἦτο μόνον τῆς χαρᾶς ὁ Ὀλυμπος προστάτης,
Καὶ ἐραντάσθη τοὺς θνητοὺς εὐδαίμονας, ἀκμαίους·
Εἰς ποῖον θὰ διπηγήθῃ ἡ θλίψις τὰ θεινὰ τῆς;

Γέρον τυφλὲ! τὸν Δία σου ὁ Προμηθεὺς σαλεύει,
Ἐκεῖ ἀνά τὸν Κυκλάσον προσηπασσαλευμένους,
Εἶναι τοῦ πόνου σύμβολον καὶ τῆς χαρᾶς ἡ χλοὴ,
Εἶναι προεἰμιον Χριστοῦ, Θεὸς συντετριμμένος.

Τοιοῦτον θέλει, Ὀμηρε, θεὸν ἢ ἀνθρωπότης·
Ὁ γὰρ τὰ σπλάγγνα καὶ αὐτῆς σπαράσσει καθ' ἡμέραν,
Καὶ εἶναι τῆς καρδίας μας τὸ αἷμα ἢ θεότης·
Τυφλὲ! εἰς μάτην ἔπλασε αὐτὴν ἱλαρωτέραν.

Ἡ οἰκουμένη σύμβολον ἐδέχθη ἄλλο πλέον,
Ἐάν ἐκ δάφνης στέφανον ἐφόρουσιν οἱ Θεοὶ σου,
Ἴδὲ, φέρει ἀκάνθινον ὁ Ἰησοῦς ἐκπνέων·
Σήμερον κλαίωμεν ἡμεῖς, κ' ἐγέλα ἡ ζωὴ σου.

Ἡ ἀνθρωπότης, Ὀμηρε, δὲν χαίρει, ἔχει πλέον,
Οὐδὲ τὸ χεῖλος μειδιᾷ· καὶ ἦδη ἡ καρδία
Πάλλει ἀλλὰ μετὰ παλμῶν ἀτάκτων καὶ βιαίων,
Καὶ ἔλειψεν ἀπὸ τῆς γῆς ἡ πρόωγν εὐθυμία,

Τὸ ἔδαφος ἐγήρασε καὶ τὸ φυτὸν βλαστάνον
Πρὶν κ' ἀνθήσῃ ὠχρῆ, γερᾶσκει πρὶν ἀνθῆσῃ,
Καὶ τῇ ζωὴν δυσήλιον καὶ ἔμπλεον βασάνων,
Καὶ θνήσκει πρὶν ὁ βίος τοῦ ἀκόμη τελευτήσῃ.

Τί θέλουν ἦδη οἱ τερπνοὶ Θεοὶ σου; Εἰς τὸ γῆρας
Εἶν' ἡ νεότης ὀχληρὰ καὶ πλήρης εἰρωνείας.
Ἢδη βαστάζει τὸν σταυρὸν μ' ἐξηραμμένης χεῖρας,
Ναὶ τὸν σταυρὸν, τὸ σύμβολον βρασάνου καὶ πικρίας.

III.

Δημιουργοὶ τοῦ ἠθικοῦ τῆς οἰκουμένης βίου,
Καὶ τὴν ἐλπίδα σπείροντες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ,
Εὐδαίμονας· ἀλλ' εἰς ἀσπὴρ ἐπὶ τῆς ὕψηλῳ,
Ἐλπίδος χύνει νάματα ἢ φράσεις τῶν γλυκαῖα.

Ὡς ἄσμα πένθιμον πτηνοῦ θρηνοῦντος εἰς τὰ δάση
Ἐκθνήσκει πέραν εἰς σιγὴν ἐξαίφνης βαθυτάτην·
Ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς ἐπίσης θὰ περάσῃ,
Ἀφελὲς ὑπάρξεως φωνῆν καὶ πρώτην καὶ ὑστάτην;

Ὀνείρου ποῖου πλάσματα οἱ κόσμοι αὐτοὶ εἶναι;
Ποίας ὑπάρξεως σκιὰ πλανᾶται εἰς τὸ χῶμα;
Τὸ πρόσωπόν σου, ἀνθρώπε, πρὸ σαρκοφάγου κλίνας·
Γεῖλῃ μὲ σὲ τοῦ σκελετοῦ τὸ τετρημένον στόμα.

Μηδὲν! . . . τί εἶναι τὸ μηδὲν; ἀρχὴν δὲν ἔχει ἄλλην,
Δὲν ἔχει τέλος, ἐν αὐτῇ γεννῶνται καὶ περῶσι.
Τοῦτο ὑπῆρχε πρὸ ἡμῶν, κ' εἰς τούτου τὴν ἀγκάλην
Ἐσχάτην ἐκφωνῶν ἀρὰν ὁ κόσμος θὰ ὑπνώσῃ.

Ἔρρε, ὁ ἀνθρώπος! ἀφῶ τοῦ λίθου διαφέρει
Διότι θνήσκει τάχιον, διότι πάσχει μόνον,
Διότι τὴν συνείδησιν τῆς συμφορᾶς τοῦ φέρει,
Ἔρρε ὁ ἀνθρώπος! Ἴδοὺ τὸ ἄσμα τῶν αἰώνων.

Ἡ ἀνθρωπότης ἔκλειε· τροφοὶ τῆς οἰκουμένης,
Οἱ ποιητὰὶ ἐκοίμησαν μὲ ἄσματα τὸν θῆνον.
Ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον φορικώδους εἰμαρμένης,
Τὸν μειδιῶντα ἔδειξαν παράδεισον ἐκείνον.

Ἐκεῖ, ἴδὲ, ἀνέσπερος ἀνατολὴ ἀπλευταί,
Πνευματικὸς τις ἥλιος τὸν ἀνθρώπον φωτίζει,
Καὶ ἡ ψυχὴ εἰς ἄσματα τῶν χερουδεῖα ναρκούται,
Λέξεις γραφίδος ἔριτος ἀπείρους ψιθυρίζει.

Ἐκεῖ ὁ δυστυχὲς πατὴρ τὰ τέκνα τοῦ εὐρίσκει,
Τὸ ἔρπνον ἀσπάζεται τὴν πατρικὴν τοῦ χεῖρα,
Ἐκεῖ ὁ ἔρως ὁ ἀγνὸς ὅστις ποτὲ δὲν θνήσκει,
Ἐκεῖ σιγῇ ὁ θάνατος, ἐκεῖ σιγῇ ἡ μοῖρα.

Γλυκὴ, γλυκὴ βουκάλημα· ἀλλ' ἦδη τὸ παιδίον
Ἡνδρώθη, δὲν κοιμίζεται μὲ ἄσματα, πλανᾶται
Εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτὸν τοῦ κόσμου, καὶ θακρόν
Χωρὶς ἐλπίδος ἔρχεται, χωρὶς αὐτῆς κοιμᾶται.

Ναὶ! πλέον δὲν θεοποιεῖ τοὺς πόθους τῆς καρδίας,
Ἢδη ἀπὸ δὲν ἐκπιτᾷ ἀπράγμονα προστάτην,
Πλανώμενος μετὰ τινος πικρᾶς ὑπεροψίας
— ὦ εἶμαι μόνος — ὠρυγὴν ἀφίνει βαθυτάτην.

Τὸν τάφον τοῦ ὁ ἀνθρώπος γεννᾶται ὅπως σκάψῃ,
Ῥάπτων τὸ σάβανον αὐτοῦ τὸν βίον ἀνάλισκει·
Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ πρὸς σιγῆν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀστράψῃ,
Διπλοῦται εἰς τὸν θάνατον καὶ θνήσκει, θνήσκει, θνήσκει

Ἄ ἀδελφοί μου, κλαύσατε, δὲν ἐπιστρέφει πλέον,
Δὲν ἐπιστρέφει ἡ ἐλπίς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης·
Ἐν φάντασμα διέρχεται τὴν οἰκουμένην κλαῖον,
Ἡ ἐπιστήμη, ὁ πατὴρ ὁ μέγας τῆς οὐδύνης.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΛΙΟΥ 4, 1866.

Τὸ νέον ὑπουργεῖον προαναγγέλλει πολλὰς οἰκο-
νομικὰς μεταρρυθμίσεις.

Ὁ Κ. Κεχαγιᾶς δὲν ἐδέχθη τὸν διορισμὸν αὐτοῦ
ὡς ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς παιδείας· ἀ-
ναπληροὶ δὲ αὐτὸν ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν.

Ὁ ἐν Λονδίῳ Γ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Κ. Μ.
Σπάρταλης, οὐ τινος καὶ ἄλλας ἀγαθοεργίας ἀνηγ-
γείλαμεν, ἐδωρήσατο γενναίως τῇ φιλεκπαιδευτικῇ
ἐταιρίᾳ δέκα χιλιάδας δραχμῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ διάσημος νομομαθὴς Dufaure ὅτε ἔμαθε τὸν
διορισμὸν τοῦ ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ἐν Γαλ-

λίχ, ἔλαθεν ἀμέσως ὑπὸ τὸν βραχίονα τὸ ἀλεξιβρόχιόν του καὶ σειόμενος νωχελῶς ἐπὶ τῶν κνημῶν του, ἔσπευσεν ἵνα καταλάβῃ τὴν νέαν θέσιν του. — Δείξατέ μοι παρακαλῶ τὰ δωμάτια τοῦ ὑπουργοῦ, εἶπε διὰ τῆς σιγῆλης καὶ ἐρρίνου φωνῆς του πρὸς τὸν θυρωρὸν τοῦ ὑπουργείου, ὅστις ἡσύχως ἐξυρίζετο παρά τὰ παράθυρον. — Δὲν δύναται τις, χωρὶς νὰ παραβῇ τὴν τάξιν, νὰ ταραξῇ τὸν γευματίζοντα πολίτην, τὴν γυναῖκα τὴν ἀπαριθμοῦσαν τὰ λινὰ ὑφάσματα τῆς καὶ τὸν ξυριζόμενον θυρωρὸν. Οὗτος, περιφρονήσας τὴν πρωϊνὸν ἐκεῖνον ξένον, ἐξεσφενδόνισε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς λέξεις ταύτας: — Τί σοῦ μυρίζουν τάχατες... τὰ δωμάτια τοῦ ὑπουργοῦ; — Μοῦ μυρίζουν, εἶπεν ὁ Dufaure... μοῦ μυρίζουν, διότι εἶμαι ὁ ὑπουργός. — Εὐκόλον νὰ φαντασθῇ τις τὸ κεραινοβόλον ἀποτέλεσμα τῶν ἀπλῶν ἐκείνων λέξεων. — Ταλαίπωρε! ἀνέκραξεν ἡ σύζυγος τοῦ ἐνόχου, θά μᾶς κάρης νὰ χάσωμεν τὴν θέσιν μας. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃς ἓνα ὑπουργόν;

Μαθηματικὸς τις ἐν στιγμῇ διαχύσεως ἔκαμε τὸν ἐξῆς ὑπολογισμόν:

Ὁ μεταχειριζόμενος συνήθως τὸν ταμβακὸν λαμβάνει ἐκ τῆς ταμβακοθήκης ἐξάκις τοῦλάχιστον τῆς ὥρας. Πᾶσα λήψις συνεπιφέρει καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ κανδυλίου, ὅπερ ὀφείλει τις νὰ ἐκβάλλῃ καὶ νὰ ἐπικναφῆ εἰς τὸ θυλάκιόν του, τὸ ἀνοίγμα καὶ τὸ κλείσιμον τῆς ταμβακοθήκης, καὶ ἄλλας ἀναποφεύκτους περιστάσεις, αἵτινες ὅλαι ἀπαιτοῦσιν ὄχι ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως λεπτοῦ, ἤτοι ἐννέα λεπτὰ τὴν ὥραν, δύο ὥρας καὶ εἰκοσιτέσσαρα λεπτὰ τὴν ἡμέραν τῶν δεκαεξὶ ὥρῶν ἢ τὸ δέκατον μέρος ὀλοκλήρου ἡμέρας· ἐπομένως, ἐπὶ ἐξ ἡμέρας μίαν ἡμέραν, τριάκοντα ἐξ ἡμέρας καὶ ἡμίσειαν τὸ ἔτος, καὶ τέσσαρα ἔτη ὀλόκληρα ἐπὶ ὑπάρξεως τεσσαράκοντα ἐτῶν. Δύναται τις νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ: Πόσος καιρὸς χάνεται ἐν ἀεργίᾳ!

Ἐκκαμ χθὲς τὴν μεγαλειτέραν ἀνοησίαν.

Ἡ Κ. Μ. . . . μοι ἔλεγε περὶ τῆς Κ. Ρ. . . . μετὴν

συνήθη πρὸς τὴν κατηγορίαν βροπῆν τῶν γυναικῶν — Δὲν εἴμπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω. Εἶναι τόσον ἀσχημὸς ὁμοιάζει ὠργισμένην γαλῆν· δὲν εἶσθε τῆς ιδέας μου;

Φαίνεται ὅτι δὲν προσεῖχον πολὺ ἢ μάλλον ὅτι εἶχον ἄλλοῦ τὸν νοῦν μου, καὶ ἀπήντησα ἀνοήτως. — Μάλιστα.

Μετ' ὀλίγον μοι ζητεῖ τὰ δίοπτρά μου, τὰ ὅποια προθύμως τῇ προσφέρω. Βλέπων αὐτὴν ἐστολισμένην μὲ ταῦτα, τῇ λέγω χαριεντιζόμενος: — Πόσον ὁμοιάζετε τὴν Κ. Ρ. . . ! οἶς ἀρυβόουσιν ὠραιοτάτα. . .

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελειώσω· καὶ ἡ Κυρία Μ. . . ὠχρὰ καὶ τὰ χεῖλη δάκνουσα, μοι ἐρρίψε σχεδὸν τὰ δίοπτρα καὶ μ' ἀρῆκε κεχηνότα. Γυναῖκες, γυναῖκες! Καὶ αἱ δύο ἦσαν νοστιμώταται, ἀλλ' ἐγὼ πολὺ ἀνόητος. Ὄταν ὁμιλῇ τις μὲ γυναῖκας, ἄς φροντίζῃ νὰ μὴ εἶναι ἀλλόφρων.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. Π. . .

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 390 φυλλιδ. αἰνίγματος
καὶ τοῦ γρίφου.

Ἄρτεμισία.

Ἡ μέθη μικρὰ μανία.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς ὄρη ἀστρογείτονα κ' εἰς τοῦ Διδὸς τὸν θρόνον
Τὴν κατοικίαν ἔχω.

Ἀλλ' ἂν ἀποκεφαλίσθῃ, τῶν ἀμετρήτων χρόνων
Μέτρον ἐγὼ παρέχω.

Κ. Π. Υ.

ΓΡΙΦΟΣ.

